

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/334-0/2018
Alkotmánybíróság 1015 Budapest, Donát u. 35-45. 23.	
kézbesítéssel	
részére	Példány: 2
a Kúria,	Melléklet: 2x1 + 2 db
mint az első fokon eljáró bíróság útján	

Személyesen beadva!

KÚRIA		
Köf. 5033/2017		
2018-02-23		
Erkezett: /5		
Példány: 3	Melléklet: -	Köztük: SZTM

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Budapest Főváros Önkormányzata (székhely: 1052 Budapest, Városház u. 9-11.; KSH statisztikai számjel: 15735636-8411-321-01; törzskönyvi azonosító szám: 735638; adószáma: 15735636-2-41; ÁHTI azonosító: 745192; jogi képviseletében - csatolt meghatalmazással igazoltan - dr. Dauner János kamarai jogtanácsos [KASZ: 36074558]), mint indítványozó (a továbbiakban: Indítványozó) - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kúria Önkormányzati Tanácsa Köf.5033/2017/4. számú határozatának** alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azt semmisítse meg.

I. Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I.1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A [REDACTED] peres Budapest Főváros Önkormányzata alperes ellen jognyilatkozat jogellenességének megállapítása iránt keresetet nyújtott be, kérve annak megállapítását, hogy a Fővárosi Közgyűlés Közterület-hasznosítási Bizottsága által a felperes közterület-használati kérelmével kapcsolatban FPH061/1210-10/2014 számon meghozott, illetve annak alapjául szolgáló határozat jogellenes. Kérte továbbá a hivatkozott határozat végrehajtásának felfüggesztését ideiglenes intézkedésként.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság, mint elsőfokú bíróság a 23.G.302.995/2015/8. számú ítéletével elutasította a felperes keresetét és külön végzéssel az ideiglenes intézkedés iránti kérelmét. Ítéleti indokolásában megállapította, hogy amennyiben a megállapítás iránti kereset előterjesztésének helye is lenne, a keresetet abban az esetben is el kellene utasítani, tekintettel arra, hogy a felperes által hivatkozott alperesi döntések nem jogellenesek.

Felperes az első fokú határozatok ellen fellebbezést nyújtott be. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 4.Gf.75.171/2016/4-I. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét és az ideiglenes intézkedést elutasító végzést. Felperes a jogerős ítélet ellen

felülvizsgálati kérelmet és végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet nyújtott be a Kúriához. A Kúria Polgári Kollégiuma a Pfv.I.22.145/2016 számú ügyet tárgyalásra tűzte ki.

Felperes azonban egyidejűleg a 3/2013. (III.8.). Föv.Kgy. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) felülvizsgálatára irányuló eljárást is kezdeményezett, melyre tekintettel a Kúria Polgári Kollégiuma, mint felülvizsgálati tanács - az ügy egyidejű áttétele mellett - kezdeményezte a Kúria Önkormányzati Tanácsánál a Rendelet felülvizsgálatát a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) IV. Fejezet 15. pontja szerinti nemperes eljárás keretében, és ezen eljárás befejezéséig az előtte folyamatban lévő, ítélet felülvizsgálatára irányuló eljárását felfüggesztette.

A Kúria Önkormányzati Tanácsának 2018. január 21. napján meghozott 5033/2017/4. számú határozatára tekintettel a felülvizsgálati eljárás Pfv.I.20.221/2018 számon folytatódik, melyre tekintettel a Kúria Polgári Kollégiuma az ügyet 2018. november hó 21. napjára tárgyalásra tűzte ki.

I.2. A jogorvoslati lehetőség nincs az Indítványozó számára biztosítva

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet még nem bírálta el, azonban a jelen indítvánnyal támadott határozat ellen önálló jogorvoslati lehetőség nincs.

A jogszabálysértő önkormányzati rendelet felülvizsgálatára irányuló nemperes eljárásban a Bszi. 49. §-a értelmében az önkormányzati tanács az indítvány érdemében határozattal, az eljárás során felmerült minden más kérdésben - ideértve az eljárás megszüntetését is - végzéssel dönt. A határozattal és a végzéssel szemben jogorvoslatnak helye nincs, azonban határozata mindenkire nézve kötelező.

Az önkormányzati tanács tehát az önkormányzati rendelet felülvizsgálata iránti nemperes eljárás során az indítvány érdemében - eltérően a nemperes eljárásokra irányadó szabályozástól - nem végzéssel, hanem határozattal dönt, és ez olyan, az Abtv. 27. §-a szerinti, ügy érdemében hozott döntés, amellyel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz. Ugyanezen törvényhely b) pontja szerinti jogorvoslati lehetőség nincs az indítványozó számára biztosítva.

I.3. Az indítványozó érintettsége és az alkotmányjogi panasz benyújtása törvényes határidőn belül

Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés alperesi Indítványozó jogait és érdekeit érinti. A Kúria Önkormányzati Tanácsának határozatát Indítványozó 2018. február 6. napján vette át, így az Abtv. 30. §-a szerinti határidő számításánál ezt az időpontot kell figyelembe venni.

I.4. A döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség

A Kúria Önkormányzati Tanácsa Köf.5033/2017/4. számú határozatában megállapította, hogy a Rendelet jogszabálysértő és kimondta, hogy az nem alkalmazható a Kúria Polgári Kollégiuma előtt folyamatban lévő eljárásban, valamint valamennyi, a megsemmisítés időpontjában valamely bíróság előtt folyamatban lévő egyedi ügyben.

Döntésében arra az elvi álláspontra helyezkedett, hogy a közterület-használati jogosultság megadására irányuló jogviszony tárgyát komplex, közjogi-közigazgatási kapcsolatrendszerbe ágyazódó önkormányzati hatósági ügy képezi. A szerződési kapcsolat nem kizárt a közigazgatási anyagi és eljárási jogviszony körébe illeszkedő módon, mögöttes magánjogi szabályok alkalmazása mellett.

A Kúria Önkormányzati Tanácsának döntése elvonja az Indítványozó önkormányzatnak az Alaptörvény 32. cikkének (2) bekezdésébe foglalt jogát, hogy a közterületek használatával kapcsolatos helyi rendeletét az Alaptörvény 32. cikkének (2) bekezdésében biztosított eredeti jogalkotói hatáskörében és az Möt. 23. § (4) bekezdés 19. pontjában meghatározott feladatkörében eljárva alkossa meg.

A Kúria Önkormányzati Tanácsának döntése továbbá túlterjeszkedik az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés c) pontjában meghatározott feladat- és hatáskörén azzal, hogy a Rendelet más jogszabályba ütközésén és megsemmisítésén túl a Rendeletnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe való ütközésről és megsemmisítéséről is döntött. A Kúria ezzel megsértette az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontjában foglalt rendelkezést (a jogszabályoknak az Alaptörvénnyel való összhangját az Alkotmánybíróság vizsgálja felül) és az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés a) pontjának előírását (az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést az Alkotmánybíróság semmisíti meg).

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II.1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az **Alaptörvény 32. cikk (1) bekezdés e) pontja** alapján a helyi önkormányzat a helyi közügyek intézése körében törvény keretei között gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonosi jogokat.

Az **Alaptörvény 32. cikk (2) bekezdése** alapján, feladatkörében eljárva, törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján önkormányzati rendeletet alkot.

Az **Alaptörvény 32. cikkének (6) bekezdése** akként rendelkezik, hogy a helyi önkormányzatok tulajdona köztulajdon, amely feladataik ellátását szolgálja.

A Kúrián az **Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés c) és d) pontjában, valamint a 32. cikk (4) és (5) bekezdésében** foglalt ügyek elbírálására önkormányzati tanács működik.

II.2. A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének jogelméleti indokolása

II.2.1. Az Alaptörvény vonatkozó rendelkezései

Az Alaptörvény 32. cikk (1) bekezdés e) pontja alapján a helyi önkormányzat a helyi közügyek intézése körében törvény keretei között gyakorolja az önkormányzati tulajdon tekintetében a tulajdonosi jogokat.

Az Alaptörvény 32. cikk (2) bekezdése alapján, feladatkörében eljárva, törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján önkormányzati rendeletet alkot.

Mivel a közterületek rendeltetéstől eltérő használatát törvény nem szabályozza, Budapest Főváros Önkormányzata a Rendelet megalkotásával az Alaptörvény 32. cikk (2) bekezdésében biztosított **eredeti jogalkotói hatáskörében** és a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 23. § (4) bekezdés 19. pontjában kapott feladatkörében eljárva egyértelműen polgári jogi megközelítése alapján alakította ki a (rendeltetéstől eltérő) közterület-használat szabályozását.

A helyi **önkormányzatok az eredeti jogalkotói hatáskörben őket megillető szabályozási autonómiájukból** adódóan maguk dönthetik el, hogy a szabályozási rendszert tulajdonosi – polgári jogi – jogviszonyra tekintettel szabályozzák-e, avagy hatósági ügyként, a Ket. rendelkezéseinek megfelelően.

Mivel a Rendelet a közterület-használatot polgári jogi jogviszonynak tekinti és ezen elv mentén szabályozza, így a Rendelet alapján megkötött szerződések polgári jogi szerződések, az azok megkötéséhez adott hozzájárulás pedig a tulajdonosnak a polgári jog szabályai szerint megtett jognyilatkozata, és nem önkormányzati hatósági jogkörben meghozott közigazgatási határozat.

II.2.2. Az Mötv. vonatkozó rendelkezései

Az Mötv. 23. § (4) bekezdés 19. pontja a Fővárosi Önkormányzat (köz)feladataként nevesíti a tulajdonában álló közterületek használatára vonatkozó szabályok és díjak megállapítását, míg az Mötv. 23. § (5) bekezdés 2. pontja a kerületi önkormányzatok számára állapítja meg ugyanezt a feladatot a tulajdonukban álló közterületek vonatkozásában. **A Fővárosi Önkormányzat szabályozása tehát kizárólag a saját tulajdonára vonatkozhat**, nem terjed ki a fővárosi kerületi vagy állami tulajdonú közterületekre, sőt a Fővárosi Önkormányzat vagyonkezelésében lévő állami és kerületi tulajdonú közterületekre sem.

A közterület-használat tulajdonosi pozícióból történő szabályozása során álláspontunk szerint merőben szokatlan lenne, ha egy hatósági ügyben a hatóság kizárólag a saját tulajdonával kapcsolatosan járhatna el.

Az Mötv. 107. §-a szerint továbbá a helyi önkormányzatot – törvényben meghatározott eltérésekkel – megilletik mindazok a jogok és terhelik mindazok a kötelezettségek, amelyek a tulajdonost megilletik, terhelik. A tulajdonost megillető jogok gyakorlásáról a képviselő-testület rendelkezik. Az Mötv. 108. § (1) bekezdése szerint pedig a helyi önkormányzat kizárólagos tulajdonában álló nemzeti vagyon birtoklása, használata, hasznai szedésének joga, fenntartása, üzemeltetése, létesítése, fejlesztése, valamint felújítása **csak e törvényben és a nemzeti vagyonról szóló törvényben szabályozott módon** engedhető át másnak.

A közterületek hatósági határozattal történő használatba adása álláspontunk szerint az Mötv. és az Nvtv. következő pontban hivatkozott rendelkezéseivel sem egyeztethető össze.

II.2.3. Egyéb jogszabályhely

A nemzeti vagyonról szóló 2011. évi CXCVI. törvény (a továbbiakban: Nvtv.) 5. § (3) bekezdése alapján a helyi önkormányzatok kizárólagos tulajdonát képező nemzeti vagyonba tartoznak a helyi közutak és műtárgyaik, valamint a helyi önkormányzat tulajdonában álló

terek, parkok. Az Nvtv. 3. § (1) bekezdés 4. pontja meghatározza a **hasznosítás** fogalmát: a tulajdonosi joggyakorló vagy a nemzeti vagyon használója által **a nemzeti vagyon** birtoklásának, **használatának**, hasznok szedése jogának **bármely** – a tulajdonjog átruházását nem eredményező – **jogcímen történő átengedése**, ide nem értve a vagyonkezelésbe adást, valamint a hasznélvezeti jog alapítását. Az Nvtv. 11. § (10)-(18) bekezdései nemzeti vagyon hasznosítása esetében hasznosításra vonatkozó szerződés megkötését írják elő, sőt a **helyi önkormányzat tulajdonában álló nemzeti vagyon tekintetében** törvényben vagy a helyi önkormányzat rendeletében meghatározott értékhatár feletti nemzeti vagyont hasznosítani - ha törvény kivételt nem tesz - csak **versenyeztetés (pályázat)** útján lehet.

Mindebből következően a hatósági határozattal történő használatba adás ellentmondana az Nvtv. hivatkozott rendelkezéseinek is.

II.2.4. Az Alkotmánybíróság gyakorlata

A perbeli közterület köztulajdonban, az Önkormányzat tulajdonában van. A közterületet rendeltetésének megfelelően bárki használhatja. A tulajdonos önkormányzat az általa meghatározott feltételek szerint megengedheti a közterület ideiglenes elfoglalását.

Az Alkotmánybíróság a 46/B/1996. AB határozatában a következőkre mutatott rá: „Aki viszont meghatározott közterületet engedély alapján birtokba vehet, előnyhöz jut. Ennek az előnynek az ellenértéke a közterület-használati díj”. A határozat hangsúlyozta azt is, hogy az önkormányzat a közterület-használati díjat tulajdonosként teszi közzé, ez a díj szerződési ajánlat. Az ajánlat elfogadása nem kötelező, szerződéskötési kényszer nem áll fenn, a közterületet igénylő mérlegelheti, hogy számára milyen feltételek az elfogadhatóak.

Az Alkotmánybíróság több határozatában kimondta a lehetséges szabályozási szempontokat is.

E körben uralunk a 434/B/2005. számú határozatában foglaltakra, amelyben az alábbi megállapítást teszi:

„Hangsúlyozza az Alkotmánybíróság, hogy a közterület használata esetén az önkormányzat és a használó között **polgári jogi jogviszony jön létre**. Az indítványozó által megjelölt magasabb szintű jogszabályok a polgári jogi jogviszony szabályait tartalmazzák, nem állapítható meg az Ör. támadott rendelkezésének ellentéte ezekkel a polgári jogi szabályokkal. A polgári jogi jogvita eldöntése a rendes bíróság hatáskörébe tartozik.”

A joggyakorlat a két különböző szabályozási rendszert azonban folyamatosan fenntartotta.

Az Alkotmánybíróság az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) figyelembevételével rögzítette 1358/H/2008. AB határozatában, valamint 1359/H/2008. AB határozatában, hogy:

„Az Ötv. 8. § (1) bekezdése alapján a helyi közszolgáltatások körében a települési önkormányzatok feladataként határozza meg a helyi közutak és közterületek fenntartását. **Az önkormányzatok a közterület-használatot polgári jogi jogviszonyként vagy önkormányzati hatósági ügyként szabályozhatják.** A települési önkormányzatoknak a közterület-használatra vonatkozó helyi

rendeletalkotása **fakultatív**. Az önkormányzatok felelőssége, hogy az Étv. 54.§ (5) bekezdésében kapott felhatalmazással élve - a központi jogszabályi előírásokat a helyi viszonyokra vonatkozóan további szabályok önkormányzati rendeletben történő megállapításával – a helyi körülményekhez igazodva, a lakosság igényeit figyelembe véve rendezzék a közterület-használathoz kötődő helyi életviszonyokat, és ennek keretében meghatározzák, hogy a közterületeken mely tevékenységek gyakorlását engedik, illetve melyet tiltanak, illetve milyen rendeltetésellenes használatot kívánnak visszaszorítani, az Étv. 54.§ (6) bekezdése alapján szabálysértéssé nyilvánítani.”

Fentiekre tekintettel a hivatkozott szabályozás alapján [A közterület rendeltetéstől eltérő használatához **a tulajdonos hozzájárulása és a hozzájárulást is tartalmazó írásbeli szerződés megkötése** (továbbiakban együtt: közterület-használati hozzájárulás) szükséges] álláspontunk szerint egyértelműen megállapítható, hogy a közterület-használat polgári jogi jogviszonyként került szabályozásra.

A Kúria Polgári Kollégiuma úgyszintén utalt az Alkotmánybíróság két határozatára, a 19/2010. (II.18.) AB határozatra és a 41/2000. (XI.8.) AB határozatra.

E körben utalni kívánunk arra, hogy az Alaptörvény negyedik módosítása (2013. március 25.) alapján az Alaptörvény 5. pontja akként rendelkezik, hogy “Az Alaptörvény hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírósági határozatok hatályukat veszítik. E rendelkezés nem érinti az ezen határozatok által kifejtett joghatásokat”.

Az Alkotmánybíróság a 13/2013. (VI.17.) AB határozatában kimondta, hogy a korábbi határozataiban kidolgozott érvek, jogelvek felhasználhatóak az újabb ügyekben is, azonban azokat mindig esetről esetre, a konkrét ügy kontextusában kell vizsgálni, és döntésben történő felhasználásukat **kellőképpen meg kell indokolni**. Ennek elmaradása felveti annak veszélyét, hogy a jogalkalmazó önkényesen válogat az egyes AB döntések között, megsértve az Alaptörvény 28. cikkét is, mely zsinórmértékként határozza meg az eljáró bíróságok számára, hogy “A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik”.

A jogi norma tartalmát tehát elsősorban a jogalkotói szándékkal összhangban kell értelmezni. A Ket. 19. § (1) bekezdése kimondja, hogy a hatóság hatáskörét jogszabály állapítja meg. Mivel a közterületek használatát érintően magasabb szintű jogszabályok nincsenek, jelen esetben az egyetlen figyelembe veendő jogszabály a felülvizsgálni kért önkormányzati Rendelet. E Rendelet azonban a fentiekben kifejtett jogalkotói szándék alapján egyáltalán nem biztosít önkormányzati hatósági jogkört a döntéshozó (közgyűlés, bizottság, főpolgármester) számára.

Az Alaptörvény 32. cikkének (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy a helyi önkormányzatok tulajdona köztulajdon, amely feladataik ellátását szolgálja. Ez a minősítés és felhasználási célmeghatározás az önkormányzatok valamennyi vagyonára kiterjed. **Mindebből az is következik, hogy az önkormányzati tulajdon tárgyai közötti különbségtétel alkotmányosan nem lehetséges**, hiszen valamennyinek a rendeltetése kizárólag az önkormányzati feladatellátás biztosítása lehet.

Így álláspontunk szerint nem lehet különbséget tenni a tulajdonjog tárgyai között aszerint, hogy mivel egyes vagyontárgyak funkciója esetleg speciális is lehet, ezért az azzal kapcsolatos döntés kizárólag önkormányzati hatósági úton születhet meg.

II.2.5. A polgári jogi jogviszonyként történő szabályozás jogszerűségének alátámasztása analógia alkalmazásával

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 9/D. § (3) bekezdése szerint **a közterületi parkolás** a helyi önkormányzat (vagy az Mötv. 16/A. §-a szerinti szolgáltató) és a várakozási terület igénybevevője közötti **polgári jogi jogviszony**. A Kkt. 9/D. § (6) bekezdése szerint pedig a (3) bekezdés szerinti polgári jogi jogviszony alapján a parkolási szolgáltatást igénybe vevő által megfizetett várakozási díj és pótdíj összege a helyi önkormányzatot illeti meg. A Kkt. tehát – a korábbi bírói joggyakorlatnak megfelelően – ma már egyértelműen polgári jogi jogviszonyként tekint a közterületi parkolás kapcsán a közterület-tulajdonos helyi önkormányzat és az igénybevevő közötti jogviszonyra. Az igénybevevő ráutaló magatartással hozza létre a közterület-használati szerződést, amikor gépkocsiját a közterületen kijelölt várakozási területen időlegesen leállítja.

A helyi önkormányzatok azáltal, hogy a fizető parkolás és parkolásgazdálkodás rendszerét üzemeltetik, nem közhatalmi jogkört gyakorolnak, hanem a helyi közszolgáltatás körébe tartozó feladatot látnak el. Ezért a járművek fizető várakozóhelyen való parkolása a helyi közszolgáltatás igénybevételét jelenti, amellyel a felek között polgári jogviszony keletkezik. A jogviszony jellegét az sem érinti, ha a szolgáltató a fizetési kötelezettség elmulasztásához a pótdíj fizetés jogkövetkezményét fűzi. A pótdíj fizetésére irányuló kötelezés a szerződésszegő magatartás (polgári jogi) szankciója.

II.2.6. Összegző álláspont

Budapest Főváros Önkormányzata a közterületek használatával kapcsolatos helyi rendeletét az Alaptörvény 32. cikkének (2) bekezdésében biztosított eredeti jogalkotói hatáskörében és az Mötv. 23. § (4) bekezdés 19. pontjában meghatározott feladatkörében eljárva alkotta meg.

Eltérő törvényi rendelkezés hiányában a helyi önkormányzatok a tulajdonukban álló közterületek használatával kapcsolatos rendeletük megalkotása során jogosultak eldönteni azt, hogy a közterületek használatával összefüggő jogviszonyokat önkormányzati hatósági ügyként, vagy magánjogi jogviszonyként kívánják-e szabályozni. Budapest Főváros Önkormányzata az utóbbi megközelítést választotta.

A helyi önkormányzatok tulajdonosi jogosítványainak gyakorlására vonatkozó kereteket sarkalatos törvények (Mötv., Nvtv.), valamint egyéb törvények (Ptk.) egyértelműen meghatározzák. Az ezen jogszabályokban található korlátozások az eljárási rendet, a nyilvánosságot, a döntéshozatal kereteit határozzák meg, de egyik sem tartalmaz olyan előírást, amely a közterület-használattal kapcsolatos tulajdonosi döntést csak közigazgatási eljárásban meghozható, megfellebbezhető döntés formájában tenné kötelezővé.

A közterület használatára vonatkozó helyi szabályozás is az önkormányzati vagyonnal történő rendelkezés egyik formája, amely nem sérti az előzőekben említett jogszabályok által meghatározott kereteket.

Következésképpen hangsúlyozott álláspontunk szerint **a bírói jogértelmezési szabadságba már nem fér bele** olyan döntés meghozatala, amely a helyi önkormányzatnak a hivatkozott jogszabályok által biztosított, a saját vagyonával történő rendelkezési jogát, autonómiáját korlátozza, relatív szabadságát szűkíti.

Az Alaptörvény a Bszi.IV. Fejezet 14. pontja szerinti, a Kúrián felállításra kerülő önkormányzati tanácsok révén egy új hatáskört telepített a bíróságokhoz, miszerint normakontroll eljárás kezdeményezése esetén dönt az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, továbbá a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról.

A feladat az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó ügyekhez hasonló, azzal a különbséggel, hogy a bíróság kizárólag a jogszabály-ellenesség kérdésében dönthet, az Alaptörvénybe ütközés vizsgálatára továbbra is az Alkotmánybíróság jogosult.

A Kúria eljáró Önkormányzati Tanácsa - azáltal, hogy a Rendelet Alaptörvénybe ütközését is vizsgálta ([64] bekezdés szerinti megállapítás) -, **jelentős mértékben túllépte** a Bszi. 45. § (3) bekezdésében nevesített feladatát és hivatkozásaiban **önkényesen válogatott** az egyes AB döntések között.

Kiemelten hangsúlyozzuk úgyszintén, hogy a jogalkotói hatalommal felruházott képviselő-testület (közgyűlés) egyértelmű szabályozásával és jogalkotói szándékával szemben meghozott, jelen panasszal támadott **határozat** álláspontunk szerint **indokolatlanul korlátozza** a jogalkotó Alaptörvényben biztosított alapjogát, mely szabályozási autonómiájának és önrendelkezési joga gyakorlásának korlátozását is jelentené.

III. Mellékletek

Mellékeljük az Indítványozó jogi képviselőjének meghatalmazását, a kamarai jogtanácsosi tagsági jogviszonyról szóló hatósági bizonyítványt, valamint a Rendelet szövegét.

Kelt Budapesten, 2018. február 21. napján

Budapest Főváros Önkormányzata

Indítványozó

képviselőtében:

dr. Dauner János
kamarai jogtanácsos
Budapesti Ügyvédi Kamara
KASZ: 36074558
Budapest Főváros Főpolgármesteri Hivatal
1052 Budapest, Városház u. 9-11.

Dr. Dauner János
kamarai jogtanácsos

1052 Budapest Városház u. 9-11.

e-mail: